

Folketingets Socialudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2024 - 1118

Doknr.
820163

Dato
29-02-2024

Folketingets Socialudvalg har d. 2. februar 2024 stillet følgende spørgsmål nr. 204 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Katrine Daugaard (LA).

Spørgsmål nr. 204:

"I forlængelse af at ministeriet og ministeren tidligere ikke har villet anerkende, at der i danske kommuner foregår "clean cut" af plejefamilier, vil ministeren da kommentere på artiklen "Socialrådgivere: - Vores leder gav kage og ville fejre det, da et lille barn blev fjernet fra sin plejefamilie på få minutter", bragt i Fyens Stiftstidende den 2. februar 2024, og redegøre for om ministeren nu anerkender, at clean cut metoden bruges, samt om ministeren finder metoden lovlig og endelig hvad ministeren siger til, at ledelsen i Nordfyns Kommune opfordrer til brug af metoden og fejrer brugen med kage?"

Svar:

Jeg kan indledningsvis oplyse, at jeg som minister ikke kan gå ind i en konkret sag eller pålægge en kommune at træffe en bestemt afgørelse i en sag.

Jeg kan i forlængelse heraf oplyse, at udgangspunktet for alle anbringelser bør være at skabe tryghed og kontinuitet for det barn, der er anbragt uden for hjemmet. Børn og unge, der er anbragt, skal have mulighed for at få en god tilknytning til de voksne, der er på anbringelsesstedet. Derfor er det klare udgangspunkt i lovgivningen også, at børn og unge ikke kan flyttes til et nyt anbringelsessted, uden der er en god grund til det, og uden flytningen er grundigt forberedt.

Der kan selvfølgelig opstå situationer, hvor det af forskellige årsager ikke er muligt for barnet at blive boende på sit anbringelsessted. Det kan fx være tilfældet, hvis anbringelsesstedet ikke længere imødekommer barnets behov, eller hvis barnet ikke trives på anbringelsesstedet. I så fald er den anbringende kommune faktisk forpligtet til at gribe ind. Hvis det vurderes, at det er nødvendigt at ændre barnets anbringelsessted, skal den anbringende kommune sikre, at flytningen sker så skånsomt som muligt for barnet.

Jeg har selvfølgelig en klar forventning om, at kommunerne overholder de gældende regler og træffer afgørelser med udgangspunkt i, hvad der er bedst for det enkelte barn. Det gælder også den måde, afgørelserne bliver fuldbyrdet på. Det klare udgangspunkt bør altid være at beskytte barnet og sikre, at barnet får den rette hjælp og støtte – og det gælder også i tilfælde, hvor et anbragt barn skal flyttes fra ét anbringelsessted til et andet.

Det er helt afgørende for ethvert barns opvækst, at barnet vokser op i trygge og stabile rammer. Derfor er jeg glad for, at vi med barnets lov, der trådte i kraft 1. januar 2024, har fokus på at styrke kontinuiteten for børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet. Med barnets lov understreger vi også, at barnets stemme skal veje tungt i sagsbehandlingen, og børn og unge skal derfor inddrages løbende i forbindelse med afgørelser og beslutninger i barnets eller den unges sag.

Med barnets lov kan børn og unge udøve selvstændige partsbeføjelser, fra de er 10 år, og har således bl.a. mulighed for at klage over en afgørelse om ændret anbringelsessted.

For børn under 10 år har vi styrket barnets stemme ved at indføre en ret til "second opinion", som indebærer, at barnets plejefamilie, støtteperson eller venskabsfamilie kan anmode Ankestyrelsen om en vurdering af kommunens afgørelse om ændring af anbringelsessted. Det kan fx være relevant i tilfælde, hvor barnet giver udtryk for at være uenig i flytningen, eller hvis barnets plejefamilie eksempelvis vurderer, at flytningen vil være til skade for barnet. Det vil herefter være op til Ankestyrelsen at foretage en vurdering af den afgørelse, som kommunen har truffet.

Med venlig hilsen
Pernille Rosenkrantz-Theil
Social- og boligminister